

Arrest

nr. 62 444 van 30 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, D.K.(...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesj afkomst te zijn. U werd op 29/07/1978 te Muzhichi geboren.

In maart 2008 bracht de politie een bezoek aan u en uw echtgenoot. In 2009 brachten ze nog een tweede bezoek aan jullie thuis. Het hele huis en de tuin werden toen doorzocht. Toen u aan uw echtgenoot vroeg waarom de politie kwam zei hij telkens dat het om een paspoortcontrole ging, hoewel de paspoorten niet werden gecontroleerd.

Op 15/06/2009 vond een aanslag op uw man, die was tewerkgesteld als politieagent, plaats. De auto waarin hij en zijn collega reden ontplofte in Slepzovsk (huidige naam Ordzhonikidzevskaja). Hierna eisten uw schoonouders uw kinderen op. Ze stapten naar de traditionele rechtbank waar de oude wijzen in de moskee op 30/06/2009 beslisten dat de kinderen aan de schoonfamilie moest worden gegeven.

Dezelfde dag werd u door uw broer geslagen die u ook onder zware druk zette om de kinderen aan de schoonfamilie af te geven.

Op 20 of 21/06/2009 kreeg u het bezoek van de politie. Ze vroegen u naar de vrienden en de contacten van uw man. Ze verdachten hem er namelijk van banden met de rebellen te onderhouden.

Op 26/07/2009 kreeg u een oproeping van de politie. Diezelfde dag kwam de politie bij u langs. In juli 2009 kreeg u nogmaals het bezoek van de politie die u wederom naar de contacten van uw man vroeg. U kon uw broer overtuigen om uw kinderen bij u te houden zodat u uw reis kon regelen.

Op 26/07/2009 vertrok u uiteindelijk vanuit Ingoesjetië naar Polen.

U kwam er op 29 of 30/07/2009 en vroeg er asiel aan.

Uit eurodac blijkt echter dat u reeds op 20/07/2009 asiel in Polen aanvroeg.

U reisde naar België door waar u op 30/07/2009 asiel aanvroeg. Op 24/02/2010 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen daar u reeds in Polen asiel had aangevraagd en zij verantwoordelijk werden gesteld voor uw asielaanvraag.

U keerde niet terug naar Polen.

Op 17/09/2009 diende u omwille van de medische problemen van uw kinderen een aanvraag in tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 08/02/2010 ongegrond verklaard.

Op 05/07/2010 diende u een tweede asielaanvraag in België in.

Sindsdien zijn er nog verschillende oproepingen voor u toegekomen. De laatste oproepingen dateren van enkele maanden voor het gehoor (dd 22/10/2010).

Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: een attest van uw echtgenoot betreffende zijn politiecarrière, 2 invaliditeitskaarten, een overlijdensakte van uw man, 2 convocaties, de geboorteaktes van uw kinderen en uw binnenlands paspoort.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten.

Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk.

De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter.

Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen.

De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege uw schoonfamilie omdat deze na de dood van uw echtgenoot uw kinderen opeisten.

Daarnaast vreest u ook de politie die u na de dood van uw man lastigvielen.

Echter werden vaststellingen gedaan die uw vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

U verklaarde dat uw man I.A.U.(...), die was tewerkgesteld als politieagent, op 15/06/2009 omkwam bij een auto-explosie nabij Slepzovsk samen met zijn collega R.T.S.(...) (CGVS p. 3-4, 13).

De aanslag zou op het TV journaal geweest zijn (CGVS p.4).

Echter kan het Commissariaat-generaal, zoals blijkt uit de voorhanden informatie waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, over de door u beschreven aanslag niets terugvinden waardoor er ernstige twijfels zijn over de waarachtigheid van het door u beschreven incident. Immers over andere, minder zwaarwichtige aanslagen werd wel informatie gevonden (zie cedoca document), zodat er redelijkerwijze kan worden verwacht dat over een aanslag waarbij twee politiemannen omkwamen ook bericht zou worden.

Zelf legt u ook geen bewijsstukken van de aanslag neer.

U wist overigens zelfs niet of de daders reeds werden opgepakt en heeft hiervoor geen inspanningen gedaan om meer informatie te bekomen (CGVS p.4).

Voorts blijkt uit het overzicht van de professionele carrière van uw man dat hij reeds in 1999 als politieman werd ontslagen wat uw geloofwaardigheid verder ondermijnt (zie document 1).

U stelde immers op het gehoor meermaals dat hij als politieagent was tewerkgesteld en dat hij in die hoedanigheid bij een aanslag het leven liet (CGVS p.3-5, DVZ vragenlijst vraag 5).

Uw gebrek aan geloofwaardigheid wordt verder bevestigd door een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op de door u op de Dienst vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal en uw verklaringen op het gehoor van het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u op de vragenlijst dat er reeds 2 mislukte aanslagen op uw man hadden plaatsgevonden (DVZ vragenlijst punt 5) terwijl u op het gehoor verklaarde dat de aanslag van 15/06/2009 de eerste aanslag op uw man betrof.

Toen u met de betreffende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd stelde u in eerste instantie dat u het verkeerd had begrepen, maar dat hij ook vele vechtpartijen had. Uiteindelijk stelde u dan toch dat er reeds voordien 2 mislukte aanslagen op uw man plaatsvonden, maar dat u zich niet meer herinnert wanneer deze hadden plaatsgevonden.

Vooreerst kunt u de tegenstrijdigheid niet opheffen daar u nadien stelde dat er toch 2 mislukte aanslagen op uw man hadden plaatsgevonden.

Daarnaast is het gelet op de ernst van uw beweringen niet aannemelijk dat u zelfs niet bij benadering kon zeggen wanneer deze mislukte aanslagen dan wel hadden plaatsgevonden (CGVS p.12-13).

Bijgevolg dient te worden besloten dat er ernstige twijfels zijn omtrent de omstandigheden waarin uw echtgenoot zou zijn gestorven waardoor uw geloofwaardigheid ernstig ondermijnd wordt.

De vervolgingsvrees die u ten aanzien van de Russische autoriteiten heeft kan u evenmin aannemelijk maken.

Zo moet worden opgemerkt dat er ernstige twijfels zijn over de authenticiteit van de door u voorgelegde convocaties.

Naast het feit dat de convocatie van juni 2010 geen enkele stempel bevat, is het weinig aannemelijk dat de afgiftedatum op 06/06/2010 is terwijl u op 03/06/2010 zou moeten verschenen zijn.

Betreffende de andere convocatie stelde u dat u voor de eerste maal op 26/07/2009 opgeroepen werd. Toen u gevraagd werd door wie u werd opgeroepen stelde u enkel dat u dacht dat het door de politie was (CGVS p.5) terwijl uit het document blijkt dat u door de FSB werd opgeroepen.

Het is weinig aannemelijk dat u dit niet zou weten, te meer u in de andere convocatie door een andere instantie, de SU van de MVD, werd opgeroepen.

Toen vervolgens gevraagd werd welke informatie in het document stond stelde u enkel dat u het niet wist daar u het niet heeft gelezen. U stelde daarbij dat u moeite had om Russisch te lezen.

Er kan echter minstens worden verwacht dat u op de hoogte bent van de inhoud van dergelijke belangrijke documenten gezien uit het gehoor blijkt dat u wel degelijk over afdoende kennis van de Russische taal beschikt. U wist overigens wel dat u als slachtoffer werd opgeroepen wat uw uitleg dat u dergelijk document moeilijk zou kunnen begrijpen des te onaannemelijker maakt (CGVS p.5).

Een dergelijke onwetendheid over dergelijke belangwekkende documenten is weinig aannemelijk. Hierdoor ontstaan ernstige twijfels over de authenticiteit van de door u voorgelegde documenten.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u beide keren in de hoedanigheid van slachtoffer werd opgeroepen terwijl men volgens u enkel informatie over de contacten van uw man wilde hebben (CGVS p.5). Hierdoor kan verwacht worden dat u in de hoedanigheid van getuige zou worden opgeroepen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen zijn er dan ook geen substantiële aanwijzingen dat u door de Russische autoriteiten zou worden bedreigd.

Er kan hieromtrent nog worden opgemerkt dat u na de dood van uw man nog een internationaal paspoort van de autoriteiten heeft verkregen waarvan de uitgifte door de FSB wordt gecontroleerd - zie de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich daarop baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd. Dit ondanks het feit dat uw man reeds voor zijn dood problemen met de autoriteiten zou hebben gehad (CGVS p.12) en dat u slechts een maand na de uitgifte van uw internationaal paspoort werd opgeroepen door de FSB.

Aangezien u toen een internationaal paspoort bekwam is het bijgevolg compleet ongeloofwaardig dat u zou gevisieerd worden door de Russische autoriteiten.

U verklaarde dat u uw internationaal paspoort voor de dood van uw man kreeg, dat u het al in 2008 had, met de bedoeling om op bedevaart te gaan. Echter, bij grondig nazicht van de stempel aangebracht in uw intern paspoort die aantoonde wanneer u uw internationaal paspoort verkreeg (zie p. 18 intern paspoort), en gelet op de stempels - mét vermelding van de datum in hetzelfde handschrift als in uw intern paspoort - aangebracht op de geboorteaktes van uw kinderen die aantonen wanneer u voor hen een internationaal paspoort bekwam, blijkt duidelijk dat uw internationaal paspoort en deze van uw kinderen uitgereikt werden in 2009.

Toen u ermee geconfronteerd werd dat uit uw binnenlands paspoort blijkt dat u uw internationaal paspoort pas op 25/06/2009 verkreeg stelde u enkel dat ze 'misschien een verkeerde stempel hadden geplaatst' (CGVS p.7), hetgeen een blote bewering is en niet geloofwaardig is.

De vrees die u ten aanzien van uw broer en uw schoonfamilie heeft kan u evenmin aannemelijk maken. Vooreerst ligt de dood van uw echtgenoot aan de basis van de door u verklaarde problemen. Er werd echter reeds vastgesteld dat u hierover bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd hetgeen een ernstige negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot uw algehele oprechtheid.

Uw beweerde vrees voor uw (schoon)familie, waar u trouwens geen begin van bewijs voorlegt, kan bijgevolg niet zo maar voor waar worden aangenomen.

Meer nog, het is zeer opmerkelijk dat u de overlijdensakte van uw man na uw gehoor op het Commissariaat-generaal nog wist te bekomen. Het document lag immers bij uw schoonmoeder die zeer vijandig jegens u en uw familie zou staan (CGVS p.10) waardoor het bijgevolg bijzonder merkwaardig is dat u de originele overlijdensakte kan voorleggen.

Deze vaststelling ondermijnt op zwaarwichtige wijze uw bewering als zou u problemen ondervinden met uw schoonfamilie.

U verklaarde ook dat uw broer u zou vermoorden omdat u zonder toestemming naar het buitenland bent gevlucht (CGVS p.11).

Gezien u reeds ongeloofwaardig was betreffende de omstandigheden waarin uw man stierf, zijn professionele carrière, uw problemen met de autoriteiten en uw problemen met uw schoonfamilie, werd de oprechtheid van uw verklaringen reeds ernstig ondermijnd. Deze blote bewering omtrent uw vrees voor uw broer is dan ook onafdoende om uw vervolgingsvrees aannemelijk te maken in het licht van de reeds vastgestelde onoprechtheid van uw verklaringen.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en nalatigheden inzake uw vervolgingsfeiten en uw documenten ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden.

Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De overige door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te ondermijnen.

De 2 invaliditeitskaarten, de geboorteaktes van uw kinderen en uw binnenlands paspoort bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over uw asielmotieven.

Het attest van uw echtgenoot betreffende zijn politiecarrière toont aan dat uw man in het verleden nog voor de politie heeft gewerkt wat hier op geen enkele wijze in twijfel wordt getrokken.

De overlijdensakte geeft geen enkele informatie over de wijze waarop uw man is gestorven. De convocaties werden reeds hierboven besproken.

U gaf tijdens het gehoor ook aan dat u geheugenproblemen had, maar u legt hiervan geen enkele medische attestatie voor waardoor u deze problemen niet kan staven. Bijgevolg kan hier geen rekening mee worden gehouden”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 30 maart 2011 een schending aan van artikel 48/3, artikel 48/4 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Zij houdt voor dat zij, zoals blijkt uit het feitenrelaas, het slachtoffer geweest is van ernstige bedreigingen en dat in geval van terugkeer naar Ingoesjetië, het risico om opnieuw slachtoffer te worden, zeer groot is.

Verzoekster wijst er op dat zij documenten heeft neergelegd ter staving van haar asielrelaas en dat aan haar identiteit niet getwijfeld wordt.

Zij laat gelden dat het *“aangewezen lijkt rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Ingoesjetië, en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen”*.

Voorts stelt zij in haar verzoekschrift te volharden in haar verklaringen, zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal, en belooft zij om *“haar thuisland te contacteren om het bewijs van de aanslag op haar man over te maken”*.

In het verzoekschrift wordt dienaangaande gevraagd rekening te houden met het feit dat verzoekster laaggeschoold is en het zeer moeilijk is haar te laten verstaan dat zij meer en meer concrete informatie dient te geven tot staving van haar aanvraag.

Er wordt ook benadrukt dat de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een welbepaalde soepelheid en dat aan de kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel dient gegund te worden op voorwaarde dat zijn asielrelaas geloofwaardig is; er wordt verwezen naar verschillende paragrafen uit het UNHCR Handboek.

Verzoekster citeert vervolgens in voorliggend verzoekschrift artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en haalt rechtspraak aan van de Raad waarin volgens haar gesteld wordt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land om te komen tot een mogelijke bescherming. Ook verwijst zij naar een uittreksel uit “de ambtsberichten april 2010” waaruit zij afleidt dat politieagenten een belangrijk doelwit vormen en groot gevaar lopen.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te vernietigen. In ondergeschikte orde vraagt zij de aangevochten beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De bestreden beslissing stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweringen van verzoekster betreffende de gewelddadige dood van haar echtgenoot en de daaropvolgende problemen met diens familie. Evenmin maakte verzoekster haar vrees ten opzichte van de Russische autoriteiten aannemelijk.

De Raad stelt vast dat verzoekster er niet in slaagt om de in de bestreden beslissing vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen.

Ze haalt in haar verzoekschrift een vrees voor vervolging aan en stelt dat deze vrees reëel is.

Zij stelt dat *“het lijkt aangewezen rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Ingoesjetië, en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen”*.

Zij stelt te blijven volharden in haar verklaringen afgelegd bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal.

Het benadrukken dat haar vrees reëel is, volstaat op zich niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen dat haar verhaal ongeloofwaardig is.

Ook haar stelling dat zij blijft volharden in haar verklaringen zoals afgelegd voor het Commissariaat-generaal, is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij aldus in gebreke blijft.

Waar verzoekster er op wijst dat zij documenten heeft neergelegd ter staving van haar asielrelaas, merkt de Raad op dat zij voorbij gaat aan de motivering in de bestreden beslissing ter zake, met name dat deze niet afdoende zijn om in haar hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging aangezien deze stukken haar beweringen niet aantonen.

Aan de door haar neergelegde convocaties kan, in acht genomen de vastgestelde hiaten, immers geen bewijswaarde worden toegekend, terwijl de rest van de stukken, noch de doodsoorzaak van de man, noch de problemen die zij met haar schoonfamilie kende, aantonen. In strijd met wat verzoekster beweert, tonen de documenten haar vluchtmotieven niet aan.

Verzoekster brengt, ondanks haar belofte in haar verzoekschrift, geen andere stukken bij.

Dat haar identiteit niet betwist wordt, doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster niet in staat is de door haar voorgehouden feiten aan te tonen, noch door het afleggen van coherente en consistente verklaringen, noch met documenten. Dit in acht genomen kan worden besloten dat verzoekster niet voldoet er niet in slaagt tegemoet te komen aan de bewijslast die in beginsel op haar rust.

Haar verwijzingen naar de theorie van het UNHCR handboek bieden geen hulp aan de in haar hoofde vastgestelde tekortkomingen.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingdefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Derhalve wordt van verzoekster de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, niet erkend. Voormeld wetsartikel is niet geschonden.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor haar vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt tot een loutere verwijzing naar haar asielrelaas. Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

De Raad wijst er op dat de subsidiaire beschermingsstatus in principe tevens kan worden toegekend op grond van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, dat het individuele asielrelaas ten dele overstijgt en bovenal teruggaat op de algemene veiligheidssituatie in het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit of het staatsburgerschap bezit, in casu de Russische Federatie, en meer bepaald Ingoesjetië.

Uit de informatie van de commissaris-generaal, vervat in het administratief dossier, kan evenwel worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht en beperkt in omvang zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

Uit de beschikbare informatie kon de commissaris-generaal die in dit verband over een zekere appreciatiemarge beschikt, terecht besluiten dat er actueel is er voor burgers, in casu verzoekster, in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Hetgeen in de ambtsberichten van april 2010 over Ingoesjetië, bijgebracht door verzoekster, wordt gemeld, werpt geen ander licht op beoordeling van de commissaris-generaal. Hieruit kan er immers niet worden afgeleid dat de voormelde beoordeling inzake de burgerslachtoffers in het conflict in Ingoesjetië niet zou stroken met de realiteit.

De commissaris-generaal merkt in zijn nota terecht op dat uit de vaststelling dat politieagenten een belangrijk doelwit zijn van het geweld in de regio, geen reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoekster kan worden afgeleid aangezien uit haar verklaringen geenszins kan worden opgemaakt dat verzoekster politieagente zou zijn geweest.

Het ontgaat de Raad hoe een verwijzing naar rechtspraak over een bedreigende situatie voor de bevolking van bepaalde regio's in *Irak*, het relaas van verzoekster kan ondersteunen.

Rechtspraak betreft individuele gevallen heeft in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

De subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt verzoekster niet toegekend. Voormeld wetsartikel is niet geschonden.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De bestreden beslissing is gesteund op daadkrachtige motieven, dewelke de Raad beaamt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE